

особено от 1929 г., беше вече навлязла в започналата световна разрушителна икономическа криза на капиталистическата система, която беше сковала развитието на всички клонове на народното стопанство. Училищната управа сама чувствуваше своето несигурно положение, но намираше сили да се погрижи за своите възпитаници, които бяха отдали шест години от цветущата си възраст в служба на родината. Това накара Валцаров в произнесената от него реч на служебния банкет, който беше даден на випуска им по случай завършването на 16 юни 1932 г. да каже: "Изминаха шест години и ние си отиваме. От онзи детински ентузиазъм, който носеше всеки от нас, не е останала нито следа. Всичко е рухнало. Ние си отиваме и една голяма част от нас ще мине под безрадостния пряпорец на безработните, останалите ще си наложат компромиси, които ще имат съдбоносно значение за целият им живот, но не може да се избира - те ще бъдат компромиси за хляб."

Това беше наистина неочаквана реч, която подеждва като същински взрив на бомба, особено за началниците. Настана известно смущение, ~~защото смелостта и откровеността~~ Началникът на частта възложи на преподавателя по литература да отговори. Той стана, но беше апострофиран, че говори "по заповед" и без да завърши, седна. След това началникът взе думата и отправи множество упреци към випускниците, като ги нарече "пораженици", "недоволници", удари с юмрук по масата и напусна ресторанта. След него си тръгнаха и офицерите и преподавателите.

С Валцаров се запознах на една от литературно-музикалните забави. Това беше през 1926 година, когато той следваше във втори, а аз във пети курс на училището. По-нататък това наше познанство постепенно се превръщаше в по-тесен контакт. Когато завърших шести курс на училището в 1929 г., поради това, че бях втори по успех, останах на военна служба като флотски офицер.